

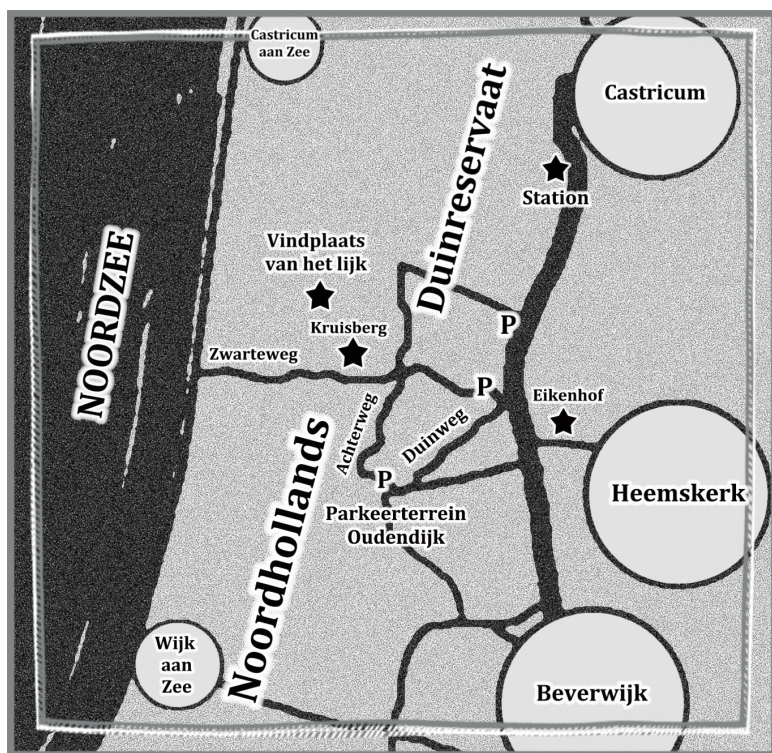
Anne van Doorn

**DE OUDERS
KEERDEN NIET
TERUG**

Een mysterie

E-Pulp Publishers

De ouders keerden niet terug is een uitgave van uitgeverij E-Pulp Publishers
© 2017 Anne van Doorn & E-Pulp Publishers
Omslagontwerp & lay-out: Jan van den Boogaart
Omslagbeeld: Michal Czuma/Shiroki (Pixabay.com)
ISBN: 978-94-92715-00-5 (paperback)
ISBN: 978-94-92715-05-0 (e-book)
NUR 331
www.e-pulp.nl

Proloog

Ingeklemd tussen de bebouwing van de gemeente Heemskerk en het Noordzeestrand ligt een uitgestrekt natuurgebied bestaande uit bos, duin en waterwingebieden van het PWN, het Provinciaal Waterleidingbedrijf Noord-Holland. Deze streek maakt deel uit van het Noordhollands Duinreservaat dat wordt beheerd door het eerdergenoemde PWN en dat geliefd is bij wandelaars, fietsers en ruiters. Argeloze bezoekers zullen het reservaat niet associëren met geweld en misdaad. Toch vond hier, op een zonnige middag in januari 2006, een drama plaats dat Nederland wekenlang in de ban hield.

Die dag, woensdag 18 januari, begon met de belofte van een sprookje. Na een week strenge vorst verraste de winter voor het eerst met een betoverend laagje, maagdelijk witte sneeuw. Toen kort na het middaguur de hemel openbrak, stroomden de parkeerterreinen aan de rand van het reservaat vol met recreanten, hoofdzakelijk moeders met kinderen die zich met groot enthousiasme op het sneeuwlandschap stortten.

De vrolijke drukte concentreerde zich op een open plek midden in het bosgebied, bekend als het Grote Stuk, waar zich een pannenkoekenrestaurant bevindt dat alleen bereikbaar is te voet, op de fiets of te paard. Ongeveer anderhalf uur voor zonsondergang zagen bezoekers van het restaurant een kind uit het bos strompelen dat huilde en luid om zijn ouders riep. Het kind, een jongetje van ongeveer zes jaar met een getinte huidskleur en warrig zwart haar, scheen in het bos zijn vader en moeder kwijtgeraakt te zijn tijdens het spelletje ver-

stoppertje.

Omstanders die het kind te hulp schoten, gingen er op dat ogenblik nog van uit dat de ouders en het kind spoedig met elkaar verenigd zouden worden. Om dat moment dichterbij te brengen, begon een aantal van hen met een zoektocht in de nabije omgeving, terwijl anderen zich over het jongetje ontfermden en hem in het restaurant trakteerden op een glas warme chocomel en een flensje. De ouders keerden echter niet terug.

De uitbater van het restaurant bleek de jongen, Ezzet, en zijn ouders goed te kennen, omdat zij regelmatig, maar voornamelijk in de zomermaanden, zijn etablissement bezochten. Met zijn vertrouwde gezicht slaagde hij erin het verdrietige kind te kalmeren en te troosten. Daarna wist hij Ezzet aan de praat te krijgen zodat duidelijk werd waar de auto van het gezin geparkeerd stond. Een behulpzame serveerster haastte zich vervolgens naar het parkeerterrein om zich ervan te vergewissen of de ouders daar inmiddels waren aangekomen. Toen dat niet het geval bleek en er na een halfuur zoeken geen spoor van de vermisten was gevonden, schakelde de exploitant de politie in. Die arriveerde kort voor zonsondergang.

De melding van de uitbater was voor de politie aanleiding om direct groot alarm te slaan. Hoewel het niet lang meer zou duren voor de nacht inviel, werd er een grootscheepse zoekactie op touw gezet, uitgevoerd door agenten, een peloton van de mobiele eenheid en vrijwilligers. De politieoperatie werd ernstig belemmerd door de invallende duisternis. En het weer sloeg om. Vanaf zee trokken zware sneeuwbuien het land op waardoor de politiehelikopter noodgedwongen aan de grond moest blijven en het uitgestrekte gebied alleen te voet en met terreinwagens doorzocht kon worden. Ondanks alle inspanningen leverde de zoekactie die avond niets op.

De volgende dag was het reservaat bedekt met een dikke laag verse sneeuw die het onmogelijk maakte sporen van de ouders te vinden, al bleef men aanhoudend zoeken. Omdat het vermoeden ontstond dat de vader en moeder van Ezzet niet verdwaald waren of een ongeluk hadden gehad, maar dat er sprake was van een ernstig misdrijf, stelde het Openbaar Ministerie een onderzoek in. Een team van rechercheurs constateerde weldra dat de verdwijning van de ouders geen eenvoudige klus zou worden.

‘Alleen al het vaststellen waar de familie woonde, bleek een echte hinderpaal’, verklaarde de leider van het onderzoek, inspecteur Van der Hoeven, in het Noordhollands Dagblad. ‘De jongen was te jong om ons behulpzaam te zijn. Ezzet kon ons niet vertellen waar hij met zijn ouders woonde. Hij wist alleen dat het in Alkmaar was, ergens in een flatgebouw, vier of vijf hoog. Zij stonden echter niet ingeschreven in de gemeentelijke basisadministratie. Het gezin verbleef kennelijk illegaal in Nederland.’

Er werd geen verband gelegd met een brand die op de avond van de verdwijning uitbrak in een flatgebouw in Alkmaar en die volgens de brandweer was aangestoken.

De politie dacht het adres te achterhalen via de kentekenregistratie van de auto. Dat bleek een te optimistische inschatting. De wagen stond op naam van een man uit de Kloosterstraat in Haarlem die zijn voertuig een jaar eerder als gestolen had opgegeven. Feitelijk was het gezin in geen enkele administratie terug te vinden. Hierdoor bleek het lastig betrouwbare achtergrondinformatie over hen te krijgen.

Van der Hoeven: ‘Via de jongen wisten we dat zijn ouders, nog voor zijn geboorte, uit Irak waren gevlucht en na vele omzwervingen in Alkmaar terecht waren gekomen. Vader Haider had een hoge positie in het Irakese leger gehad, tot hij ervan werd verdacht te heulen met een van de verzetsbewegingen die eind jaren negentig dictator Saddam Hoessein wilden verjagen. Zijn vlucht met zijn vrouw Hana’a maakte hem in de ogen van het regime een verrader.’

Het vermoeden dat er een misdrijf in het spel was, werd in de loop van de donderdag sterker toen de eerste tips binnenkwamen van recreanten die de vorige dag ook het Noordhollands Duinreservaat hadden bezocht. Een van hen had een buitenlandse man, gekleed in een zwarte mantel, zien hollen over de Achterweg, een weg die voert vanaf parkeerterrein Oudendijk – waar de auto van het gezin stond – naar de Kruisberg, nabij het restaurant waar het gezin voor het laatst was gezien. Dezelfde man, vertelde een volgende tipgever, had even later bij het pannenkoekenrestaurant naar het gezin geïnformeerd. Hij sprak Engels met een licht accent en had een getinte huidskleur en donker haar.

Een derde getuige had het gezin kort voor de verdwijning bij het restaurant nabij de Kruisberg gezien, waar de vader en moeder onenigheid hadden. De ouders hadden een angstige,

gespannen indruk gemaakt, hoewel ze die spanning voor hun kind verborgen probeerden te houden. De vierde tip leek het meest in de richting van een misdrijf te wijzen. Een man met een getinte huidskleur en gekleed in een zwarte jas, was op de Zwarteweg gezien terwijl hij een man met een blauw, gewatteerd jack op hoge snelheid achterna rende. De Zwarteweg voert vanaf het restaurant langs de Kruisberg richting het Noordzeestrand. Volgens Ezzet, en alle getuigen bevestigden dat, droeg zijn vader bij zijn verdwijning een blauw, gewatteerd jack.

Het rechteam bereikte een doorbraak toen men over de brandstichting in een Alkmaarse flat hoorde en daardoor ontdekte waar het gezin had gewoond. Daarna werd duidelijk wat zich in de uren voor de verdwijning moest hebben afgespeeld. Een bewoonster van een galerijflat aan de Judith Leysterstraat in Alkmaar was die dag aangesproken door een vriendelijke, Engelsspreekende man die informeerde naar het Irakese gezin, haar burens, bij wie hij tevergeefs had aangebeld. Hij legde haar uit dat hij familie was en hen kwam bezoeken. Omdat de auto van het gezin onder aan de flat geparkeerd stond, veronderstelde de buurvrouw dat Hanneke, zoals Hana'a zich in Alkmaar liet noemen, naar winkelcentrum De Hoef was dat zich om de hoek bevond. Haider was naar zijn werk, Ezzet naar een kinderfeestje. Enkele minuten later zag de getuige de bezoeker met nog een man de flat van haar burens binnengaan.

Bij het afleggen van haar verklaring vertelde de flatbewoonster dat de vriendelijke man die haar had aangesproken, een zwarte mantel droeg, en zijn metgezel een zwartleren jack met eronder een zwarte hoodie waarvan de capuchon ver over zijn hoofd was getrokken. Het signalement van de eerste kwam overeen met de man die later die dag zowel op de Achterweg als op de Zwarteweg in het Noordhollands Duinreservaat was gezien. Hij was ongeveer veertig jaar oud, een meter zeventig lang, en had een dik bos, donker haar. De getuige was ervan uit gegaan dat hij een broer van haar buurman was.

Zijn metgezel maakte daarentegen een ongunstige indruk op haar, ook al had ze hem vluchtig gezien voor hij de buurwoning betrad. Hij was kleiner van gestalte, een gedrongen figuur.

'Er was iets aan hem waar ik een koud, onbehaaglijk gevoel

van kreeg,' verklaarde de flatbewoonster. 'Het was zijn gezicht. Hij had een verwrongen, boosaardig gezicht. Het was een soort masker, denk ik, bestaande uit lapjes stof die aan elkaar genaaid waren, anders kan ik het niet beschrijven. En daarin zaten ogen die raar stonden. Het was alsof een kind onhandige gaten in het masker had geknipt. Het was moeilijk te zien doordat de capuchon het gezicht overschaduwde. Maar wat ik echt nooit zal vergeten, was de dorre, doodse blik in die ogen. Van die ene man kon ik me wel voorstellen dat hij familie van Haider en Hanneke was, maar van die andere zeker niet.'

Tien minuten later verliet zij haar woning om zelf boodschappen te doen. Tot haar grote verbazing liep ze daarbij haar buurvrouw Hanneke tegen het lijf terwijl die met haar inkopen uit de lift stapte. Wie had het familielid en zijn metgezel dan binnengelaten?

'Hanneke schrok hevig toen ik haar vertelde dat vreemden haar flat waren binnengegaan. Maar toen ik daarna zei dat de ene man familie was, herstelde zij zich en merkte op dat die man een broer van Haider was. Ik ben daarna in de lift gestapt. Dat was de laatste keer dat ik Hanneke zag. Ik weet niet wat zich in de flat heeft afgespeeld, of Hanneke de twee mannen gesproken heeft en wat er gebeurd is. Nadat ik mijn boodschappen had gedaan, zag ik dat de auto weg was. Daar heb ik verder niet bij stilgestaan. 's Avonds brak die vreselijke brand uit en was ik bang dat mijn burens daarin waren omgekomen. Het bleek aangestoken.'

Na de gebeurtenissen in Alkmaar en in het Noordhollands Duinreservaat werd het zoontje van Haider en Hana'a opgenomen in een pleeggezin in het dorp Heiloo, even ten zuiden van Alkmaar.

Drie dagen na de verdwijning van zijn ouders deed het volgende drama zich voor: Ezzet verdween. Met andere kinderen was hij die dag, zaterdag 21 januari, naar buiten gehold om te spelen in een nabijgelegen park dat bedekt was met een schitterende sneeuwdeken. Het ene moment holde hij nog door de sneeuw en maakte pret, het andere ogenblik bleek hij verdwenen tussen de struiken. Een van de kinderen meende nog een gil gehoord te hebben. Uit de sporen in de sneeuw bleek dat Ezzet was onderschept door een man die hem had meegesleurd naar een busje dat net buiten het park geparkeerd stond. Het busje was weggereden en werd later

uitgebrand in de duinen teruggevonden. Van Ezzet ontbrak sindsdien elk spoor.

Op donderdag 26 januari 2006 nam het onderzoek naar de verdwijningen vervolgens een nieuwe, zeer dramatische wending toen een boswachter in een afgelegen deel van het Noordhollands Duinreservaat het stoffelijk overschot van een man aantrof. De dag ervoor had de dooi ingezet. Door de wegsmeltende sneeuw werd de blauwe stof van een jas zichtbaar. Het lichaam lag op enige afstand van een pad dat vanuit het bos door een duinvallei voerde. De situatie ter plekke wekte de indruk dat iemand het lichaam verborgen had tussen de bremstruiken. De man lag op zijn buik, zijn gezicht in de aarde gedrukt.

Toen de technische recherche en de schouwarts arriveerden en het onderzoek van start ging, ontdekte men dat het lichaam nog stijf bevroren was. Door de langdurige kouperiode zat de vorst diep in de grond. Het lukte niet om het lijk te verplaatsen doordat het aan de bodem was vastgevroren. Na overleg werd er besloten met pikhouwelen het stoffelijk overschot samen met een bovenlaag los te hakken. Het lijk werd later geïdentificeerd als dat van Haider, de vader van Ezzet. Hij was met bruto geweld om het leven gebracht. Uit de sectie kwam naar voren dat iemand, vermoedelijk met het handvat van een vuurwapen, op zijn hoofd had ingebeukt. Een pistool werd op de plaats delict gevonden. Volgens de patholoog-anatoom getuigde het misdrijf van grote haat, grote woede, een opvatting die door de politie werd gedeeld, mede gelet op de brandstichting in de woning.

Ondanks de ontwikkelingen en de media-aandacht stagneerde het onderzoek van de zaak die de boeken in zou gaan als de Heemskerker Duinmoord. Vier maanden ploeterde het rechteam voort zonder vooruitgang te boeken: daders noch overlevende familieleden werden opgespoord. Uiteindelijk verflauwde de aandacht van het publiek en raakte de recherche betrokken bij andere zaken, waardoor het onderzoek doodbloedde. Op 30 juni besloot het Openbaar Ministerie de stekker eruit te trekken. Het lijvige dossier verdween naar een plank in het archief.

Bij het ontbinden van het rechteam liet de hoofdofficier van justitie in een persverklaring weten: 'Ik ben er gedurende het onderzoek van overtuigd geraakt dat dit gezin Irak ontvluchtte om een dringende reden, een reden waardoor ze